

FENT CAMÍ per la Segarra rural

1-8 de juliol
de 2018
Núm. 1029

VIDA I SALUT, IMPORTANTS PER JESÚS

En l'evangeli d'aquest diumenge XIII de durant l'any, Jesús es mostra com a molt Bona Notícia en particular sobre la VIDA i la SALUT.

Jaire es llança als peus de Jesús i li diu que la seva filla s'està morint; «veniu a imposar-li les mans perquè no es mori».

El compromís i la força de Jesús són tan forts que, malgrat ignorant-ho ell, una dona amb malaltia incurable es cura només tocant d'amagat l'orla del vestit de Jesús.

En canvi per la filla de Jaire, Jesús accedeix a anar-hi en persona a imposar-li les mans per tornar-li la salut i la vida.

Sant Marc, l'evangelista, ens fa notar que, quan hi arriba, la noia ja es morta envoltada de dol, plors i lamentacions, i que Jesús els hi diu que no està morta sinó que dorm i els expulsa a tots; i la retorna amb vida i salut al seu pare Jaire.

Avui Jesús ja no va pels nostres carrers curant malalties incurables i tornant a la vida infants i joves que han mort.

Avui hi som nosaltres que portem -i som- Jesús. Som nosaltres qui amb mitjans diferents ens toca fer el que feia Jesús: donar salut i vida als qui la perden o estan en perill.

Un mitjà que tenim a les nostres mans és donar pau, comprensió, alegria, companyia i esperança a tants que no en tenen, cosa que els afecta greument en la seva salut i que d'alguna manera estan mig morts, vivint una vida que no és vida.

Un altre mitjà seria valorar i lloar a tants professionals o voluntaris de la salut (infermeres, fisió-terapeutes, metges, investigadors...) que no sols mitiguen els dolors, sinó que salven literalment moltes vides.

Finalment se m'acut perdre consciència d'ajudar a la banca ètica, als plans de cooperació i desenvolupament, a les ONGs que salven naufrags, esbandint polítics corruptes que com a vampirs xuclen la sang de tants que empobreixen i han empobrit!

Només que al final de la nostra vida, sabent-ho o no, haguéssim donat la salut o salvat la vida a una persona, el nostre pas per la terra hauria valgut la pena.

Sense sospitar-ho, Jesús hauria passat a través nostre.

VIDA DE LES NOSTRES PARRÒQUIES

Baptisme:

SANT ANTOLÍ: El 24 de juny va rebre el Sagrament del Baptisme la nena **Jana Orós i Castellà**, filla de Ton i Maria.

Enhorabona.

Matrimoni:

SANT RAMON: El 16 de juny reberen el Sagrament del Matrimoni:

Adam Moltó i López, de Barcelona i **Mònica Fitó i Riera**, de Cervera.

Per molts anys.

Defuncions.

VERGÓS GUERREJAT: El 16 de juny morí als 90 anys **Teresa Plà i Obach**, viuda de Josep Mª Boldú i Miquel.

CERVERA: El 15 de juny morí als 59 anys **Emílio Morales i Garcia**.

SANT ANTOLÍ: El 4 de maig morí als 91 anys **Carme Torné i Cisteró**, viuda de Pau Balagueró i Serra.

El nostre condol als familiars.

Horaris.

Dissabte, 7 de juliol.

GRAMUNTELL: 8 vespre.

HOSTALETS: 8 vespre.

Diumenge, 8 de juliol.

AMETLLA: 11 matí.

FERRAN: 12 migdia.

GRANYENA: 1/4 d'una migdia.

LLOR: 10 matí.

OLUGES: 2/4 d'una migdia.

PALLEROLS: 12 migdia (**Missa comunitària**).

RABASSA: 2/4 d'onze. (**St Cristofol. Benedicció de cotxes**).

SANT GUIM DE FREIXENET: 12 migdia.

SANT GUIM DE LA PLANA: 2/4 d'una migdia.

SANT PERE DELS ARQUELLS: 3/4 d'onze matí.

SANT RAMON: 12 migdia.

TARROJA: 11 matí.

VERGÓS GUERREJAT: 10 matí.

VIVER: 11 matí.

Dissabte, 14 de juliol.

HOSTALETS: 8 vespre.

Diumenge, 15 de juliol.

CASTELLNOU D'OLUGES: 11 matí.

CIVIT: 11 matí.

FERRAN: 12 migdia.

FONOLLERES: 11 matí.

GRANYENA: 1/4 d'una migdia.

LLINDARS: 11 matí.

MANRESANA: 10 matí.

OLUGES: 2/4 d'una migdia.

PALLEROLS: 3/4 de 10 matí.

PORTELL: 11 matí.

SANT ANTOLÍ: 12 migdia.

SANT GUIM DE FREIXENET: 12 migdia.

SANT GUIM DE LA PLANA: 2/4 d'una migdia.

SANT RAMON: 12 migdia.

SANTA FE: 1 migdia.

TALAVERA: 2/4 d'onze matí.

PRIMERA COMUNIÓ

LES OLUGES: 16 de juny:

Júlia Miralles Martínez.

Nens arrencats dels braços de sa mare

Escric aquests pensaments des de la impotència.

No puc trobar respostes a les preguntes que surten disparades des de la meva consciència quan escolto el plor desconsolat de les nenes i els nens separats de les seves mares, els qui amb ells en braços, creuen la frontera entre Mèxic i Texas.

Els membres del govern d'Estats Units, irresponsablement grapegen la Bíblia per prendre frases de Pau a la seva epístola als Romans i justificar aquesta acció: "Les persones que violen la llei de la nostra nació estan subjectes a judici, l'apòstol Pau té un mandat clar i savi sobre obeir les lleis del govern perquè Déu les ha ordenat per tal de posar ordre ". Hi ha res més inhumà que arrencar a una criatura dels braços de la seva mare i pensar que és un mandat de Déu per a "posar ordre"?

Les persones (homes i dones) en el govern que es pensen a si mateixos com "els que posen ordre" en aquesta història, segurament abans de sortir de casa a pronunciar públicament semblant aberració, van deixar als seus fills nets, perquè poden dutxar-se cada dia les vegades que vulguin, l'aigua potable no és un problema a casa seva. Van deixar als seus fills esmorzats perquè probablement el més gran dels problemes que l'esmorzar se'ls presenta, és decidir-se pel menú: ¿Ous? ¿Pancakes? ¿Cereals? ¿Fruita? ¿Suc de taronja o llet? Segurament van deixar als seus fills a cura d'una persona que s'encarrega de portar-los a l'escola on reben una educació que els assegura el seu futur professional. Segurament els van abraçar, els van fer un petó i es van acomiadar d'ells amb un I love you i amb la seguretat que en tornar a casa, els abraçaran de nou.

Les raons que obliguen a les dones, tot a costa de la seva vida, a creuar la frontera de Sud a Nord del continent Americà amb els seus fills en braços, també tenen a veure amb l'amor per ells, també tenen a veure amb la seva seguretat. Volen veure'ls nets, tenir aigua potable per beure i rentar-se. Creuar la frontera té a veure amb que els seus fills tinguin sabates, amb poder tenir un llapis, un quadern, anar a l'escola, i si van, que no vagin amb l'estómac buit.

El fet de creuar la frontera significa que aquestes dones van tractar una i altra vegada de donar als seus fills el mínimament necessari per viure, i no ho van aconseguir. No va ser possible perquè no van trobar un treball honest, que els garantís un salari, que els permetés arribar a casa amb el menjar de cada dia. Creuar aquesta frontera va ser la seva última esperança ...

Se m'ocorren tantes cites bíbliques, però ¿per què seguir aquest joc buit i sense sentit?

El plor dels nens sense les seves mares en els freds albergs de la frontera, és el plor d'una humanitat sense esperança, ¡Ho hem perdut tot! Al segle XXI hem estat capaços de deixar que amb la Bíblia a la mà, els governants dels Estats Units cínicament capitalitzin en vots el sofriment i el plor innocent.

Què hipòcrites que som!

(Eclesalia Informatiu. YOLANDA CHÀVEZ).

Edita: Grup de parròquies de l'Arxiprestat de la Segarra. Bisbat de Solsona

E-mail = fentcami@bisbatdesolsona.org web= www.efulls.com